
***THE LEGAL REGIME OF THE ACROSS BORDERS INSOLVENCY UNDER
ECONOMIC GLOBALIZATION***

Viorel Găină, Prof., PhD and Andra Maria Găină, Assist. Prof., PhD, University of Craiova

Abstract: Globalization is a phenomenon that interconnects at the global scale all the components of the social life with the consequence of acceleration of the movement of the goods, services, capital and labor.

It generates differentiated effects, positive and sometimes even negative, because of the interdependences that exist across borders in the field of production, finance, trade.

The state of difficulty in which a trader from a certain area can be found, might have effects or can be extended to other traders from other areas.

The procedures of across borders insolvency are applicable to the private international law relations with foreign element that are subject to settlement due to the opening of an insolvency procedure.

The specific legal regime in across borders insolvency is determined in Romania by the Law no.85/2014 on procedures to prevent insolvency and insolvency.

These rules govern in across borders insolvency the following: the relations with the third states; the coordination of insolvency proceedings of the groups of companies; the relations of private international law in bankruptcy of credit institutions; the relations of private international law in bankruptcy of the insurance-reinsurance companies.

Keywords: across borders insolvency; globalization; groups of companies; the insolvency of the groups of companies; bankruptcy of the insurance companies.

I. Globalizarea economică - un fenomen cu valențe transfrontaliere

1. Ce este globalizarea economică?

Globalizarea este un fenomen care se manifestă în toate componentele activității sociale: economic; social; politic; militar; cultural; etc. Ea este o interconectare¹ la nivel mondial a tuturor aspectelor vieții sociale, de la finanțe la sfera spirituală și de la cultură la criminalitate.

Globalizarea este un proces care presupune o diversitate² de lucruri și fenomene precum: circulația ideilor și informațiilor; o economie globală; o societate civilă globală; experiențe culturale comune; o mișcare ecologistă globală.

¹ **D. Held, A. McGrew, D. Goldblatt, J.Parraton**, *Transformări globale. Politică, economie și cultură*, Ed. Polirom, Iași, 2004, p.26; **J.E.Stiglitz**, *Globalizarea. Speranțe și deziluzii*, Ed. Economică, București, p.37.

² **J.E.Stiglitz**, *Mecanismele globalizării*, Ed. Polirom, București, 2008, p.19; **V. Stănescu**, *Globalizarea spre o nouă treaptă de civilizație*, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2008, p. 444; **Guillermo de la Dehesa**, *Învingători și învinși în globalizare*, Ed. Historia, București, 2007, p.9

O componentă de bază a globalizării este globalizarea economică. Globalizarea economică³ este un proces dinamic, al cărui conținut constă în adâncirea și extinderea relațiilor la nivel tranfrontalier. Ea se manifestă în direcții precum producția, finanțele, comerțul și forța de muncă. Globalizarea economică are ca scop creșterea și dezvoltarea economică. Consecințele globalizării economice sunt diferențiate, adică pozitive generale (ex: creșterea PIB-ului; creșterea venitului pe cap de locuitor), care se obțin în funcție de gradul de dezvoltare și de integrare a participanților, dar pot fi și negative (afectarea mediului; șomaj; creșterea criminalității; răspândirea bolilor).

Apreciem că globalizarea economică este procesul adâncirii și extinderii relațiilor economice internaționale care constă în creșterea interdependențelor dintre economiile naționale sau fluxurilor generate de acestea spre o economie internațională pe fondul legăturilor tranfrontaliere din domeniile producției, finanțelor, comerțului, serviciilor, forței de muncă, în scopul creșterii și dezvoltării economice, cu consecința producerii de efecte generale preponderent benefice, dar diferențiate în segmentele organizării sociale⁴.

2. Formele de manifestare a globalizării economice

a. Identificarea formelor de manifestare a globalizării. Globalizarea economică se manifestă în cadrul economiei globale în diverse forme. Aceste forme sunt: globalizarea producției; globalizarea comerțului; globalizarea finanțelor; globalizarea forței de muncă.

b. Globalizarea producției. Corporațiile transnaționale caută pe fondul liberalizării comerțului și a concurenței crescute de pe piețele internaționale să se aprovizioneze cu materii prime și materiale și forță de muncă la prețuri mici. Ele sunt interesate în același timp să găsească piețe optime pe care să-și valorifice produsele. Produsele sunt rezultatul unor elemente obținute din surse localizate pe piețe din diferite zone ale lumii. Globalizarea producției este foarte pregnantă în sectoarele industriale ale confecțiilor, textilelor, automobilelor și bunurilor de larg consum.

c. Globalizarea comerțului. Globalizarea comerțului internațional a fost promovată și susținută de OMC (fost GATT) prin intermediul rundelor de negociere privind integrarea globală.

Efectele globalizării comerțului internațional se regăsesc în câteva elemente determinante care constau în următoarele: creșterea valorică a volumului comerțului internațional; diversificarea obiectului comerțului internațional; scăderea tarifelor medii la produsele industriale.

Importurile mondiale⁵ au crescut în anul 2012 față de anul 2000, de la 1259,3 miliarde dolari americani în anul 2000 la 17.333,95 miliarde dolari americani în anul 2012.

Exporturile mondiale au fost în anul 2012 de 16.595,15 miliarde dolari americani, față de 781,9 miliarde de dolari americani în anul 2000.

Obiectul tranzacțiilor comerciale internaționale s-a diversificat calitativ și a evoluat de la comerțul cu produse industriale la comerțul cu servicii (telecomunicații; transport; prelucrare date; internet) și până la valorificarea în comerț a drepturilor de proprietate

³ A.M. Găină, *Globalizarea și crizele financiare*, Ed. ProUniversitaria, București, 2012, p.10

⁴ A se vedea și A.M. Găină, *op.cit.*, 2012, p.11

⁵ <http://stats.oecd.org/index.aspx?queryid=167>

intelectuală (desene și modele industriale; brevete de invenție; mărci de comerț; licențe de fabricație).

d. Globalizarea financiară. Segmentul financiar din economia internațională este mult mai dinamic decât celelalte segmente. El a fost influențat de progresul tehnologic.

Globalizarea financiară a fost influențată de inovațiile din domeniul tehnologic (informatica; telecomunicațiile; etc.) și de cele financiare (produsele derivate; valorile mobiliare; etc.). Inovațiile tehnologice au permis crearea unui sistem de informare care a facilitat accesul și desfășurarea tranzacțiilor din orice punct al lumii unde există terminal. Inovațiile financiare au constituit elementele unor formule noi de tranzacționare pe piețele financiare și au facilitat circulația fluxurilor de capital pe piețele financiare internaționale.

Piețele financiare au fost dereglementate și liberalizate cu efecte benefice în planul dezvoltării economice dar și cu puncte negative în procesul de globalizare. Procesul de globalizare financiară a fost sprijinit și de instituțiile financiare internaționale (FMI; BM) care au asigurat stabilitatea mișcărilor de capital și au acționat în momente de criză economică pentru restabilirea normalității.

e. Globalizarea pieței forței de muncă. Migrația internațională a forței de muncă este un fenomen care s-a amplificat în perioada contemporană.

Migrația forței de muncă este procesul⁶ prin care forța de muncă trece dintr-o țară în alta pentru a-și găsi oportunități de lucru și pentru a presta activitate în afara țării de rezidență permanentă a migranților. Fenomenul migrației forței de muncă are în prezent o mare dimensiune, ajungând la peste 200 milioane de persoane dintr-o populație de peste 7 miliarde de locuitori ai lumii.

Globalizarea pieței internaționale a muncii determină mișcări și în privința șomajului, a costului muncii și a protecției sociale.

Impactul pe care globalizarea îl are asupra pieței muncii trebuie evaluat atât în raport de nivelurile diferite ale sistemului mondial de protecție socială cât și față de standardele neuniforme de muncă⁷.

3. Globalizarea economică și insolvența transfrontalieră

Mondializarea economiei pe fondul liberalizării comerțului impune existența și a unor măsuri pentru securizarea raporturilor juridice comerciale, dar și a unor reguli de tratament aplicabile comercianților aflați în dificultate⁸.

Operațiunile comerciale în economia globalizată depășesc frontierele naționale și generează efecte la nivel internațional. Stabilitatea și siguranța economiei internaționale depinde de solvabilitatea fiecărui participant la operațiunile integrate în economia globală și în consecință se impune existența unui cadru juridic corespunzător de protecție în cazurile de insolvență transfrontalieră.

Existența unor raporturi juridice cu element de extraneitate⁹ comportă un sistem de norme specifice care să asigure un tratament juridic adecvat.

⁶ N. Dobrotă, D. Ciucur, M. Cosea, C. Enache, I. Gavrilă, P.T. Ghiță, C. Gogoneață, C. Popescu (coordonatori) și alții, *Economie politică*, Ed. Economică, București, 1995, p.521

⁷ Guillermo de la Dehesa, *op.cit.*, 2007, p.95; I. Bari, *Globalizarea economiei*, Ed. Economică, București, 2005, p.49.

⁸ M. Dogaru (Comșa), *Insolvența transfrontalieră*, Resumat teză de doctorat, www.unibuc.ro, p.2

II. Repere ale armonizării și uniformizării internaționale în materia insolvenței transfrontaliere

1. Elemente preliminare

Globalizarea economică a determinat pe lângă consecințele economice pe care le-a produs și o abordare globală¹⁰ a reglementărilor în materie de insolvență.

Reglementările interne ale statelor cu dificultăți au ținut pasul cu expansiunea economică determinată de globalizare și cu efectele internaționale generate de insolvența comercială. Pentru a se asigura un tratament adecvat situațiilor generate de insolvența transfrontalieră, comunitatea internațională s-a mobilizat și a oferit pe calea convențiilor internaționale reglementări de armonizare și uniformizare a legislației privind procedura insolvenței¹¹.

Procesul de armonizare și de uniformizare își are începutul la sfârșitul secolului al XVIII-lea și se continuă și în zilele noastre.

2. Tratatul de la Montevideo din anul 1889

În anul 1889 patru state latino-americane au încheiat la Montevideo un tratat care viza insolvența transfrontalieră. Debitorul care se afla în încetare de plată trebuia supus procedurii lichidării averii. Instanța competentă să administreze procedura este instanța de la sediul debitorului. Dacă debitorul avea afaceri și pe teritoriul altor state și avea sediul în acestea, procedura putea să fie deschisă în oricare dintre aceste state. Administratorul procedurii are autoritate în toate statele contractante.

Creditorii debitorului puteau să deschidă în propriul stat proceduri separate împotriva acestuia. Ei trebuiau să respecte garanțiile reale care fuseseră constituite înainte de declanșarea procedurii asupra debitorului de către creditorii din statele contractante.

3. Tratatul de la Montevideo din anul 1940

În anul 1940 a fost încheiat la Montevideo un tratat privind dreptul internațional privat, de către trei state latino-americane. Acest tratat cuprinde prevederile din cel din 1889 și în plus dispoziții privind redresarea, suspendarea plăților și procedurile similare.

4. Convenția de la Havana din anul 1928

Convenția de la Havana a fost semnată în anul 1928 de 15 state latino-americane.

Convenția de la Havana stabilește că dacă debitorul are mai multe stabilimente în mai multe state, atunci pot exista atâtea proceduri câte stabilimente are. Sunt reglementate în Convenție și recunoașterea hotărârilor, puterile administratorului și regimul transferurilor patrimoniale făcute în perioada suspectă.

⁹ O. Ungureanu, C. Jugastru, A. Circa, *Manual de drept internațional privat*, Ed. Hamangiu, București, 2008, p.235; I.P. Filipescu, A. I. Filipescu, *Tratat de drept internațional privat*, Ed. Universul Juridic, București, 2005, p.422

¹⁰ V. Găină, A. M. Găină, *Globalizarea dreptului și suveranitatea statului*, în *Globalization and Intercultural Dialogue. Multidisciplinary Perspectives*. Section: Law, Editor Iulian Boldea, Ed. Arhipeleag 21, p. 109.

¹¹ A. Dobre, *Evoluția reglementării insolvenței pe plan internațional*, www.juridice.ro, p.2

5. Convenția Statelor Nordice din anul 1933

În anul 1933 cinci state nordice (Danemarca; Finlanda; Islanda; Norvegia; Suedia) au semnat Convenția Statelor Nordice.

Convenția stabilește câteva elemente fundamentale privind unitatea și universalitatea falimentului precum: competența deschiderii procedurii aparține instanței de la sediul debitorului; recunoașterea procedurii de faliment deschisă în statul de sediu al debitorului de către celelalte state; masa pasivă a falimentului se constituie din toate bunurile indiferent de statul în care sunt situate; administrarea masei pasive se face potrivit legii statului unde a fost deschisă procedura; garanțiile asupra bunurilor vor fi guvernate de legea statului unde sunt situate bunurile.

6. Legea model pentru cooperarea în materia insolvenței transfrontaliere din anul 1889

Asociația Internațională a Baroului a propus în anul 1889 o lege model privind cooperarea în privința insolvenței transfrontaliere. Legea conține dispoziții privind administrarea procedurii sub o singură jurisdicție, consacrand teoria unității și universalității falimentului.

7. Convenția de la Istanbul din anul 1990

Convenția de la Istanbul a fost adoptată și semnată în anul 1990 de șapte state europene (Franța, Germania, Italia, Luxemburg, Grecia, Turcia, Cipru), fiind ratificată doar de Cipru.

Convenția cuprinde dispoziții axate în jurul principiului potrivit căruia competența de a deschide procedura falimentului aparține instanței de la sediul principal al destinatarului.

8. Legea model UNCITRAL privind insolvența transfrontalieră din anul 1997

Legea model UNCITRAL privind insolvența transfrontalieră a fost adoptată în anul 1997 de Comisia Națiunilor Unite pentru Dreptul Comerțului Internațional, ca organism subsidiar al ONU.

Ea este un text legislativ de recomandare pentru state pentru a se orienta în adoptarea unei legi naționale în materie .

Legea model UNCITRAL privind insolvența transfrontalieră oferă soluții pentru armonizarea legislațiilor naționale în materie de insolvență pentru situațiile în care procedura este deschisă într-un stat, iar bunurile debitorului se află pe teritoriul altor state sau creditorii străini aparțin jurisdicției statului în care procedura a fost deschisă.

Legea model UNCITRAL cuprinde dispoziții de armonizare în toată dimensiunea procedurii insolvenței transfrontaliere, de la deschidere și până la finalizarea acesteia.

9. Actul uniform OHADA asupra organizării procedurilor colective de stingere a pasivului din anul 1998

Actul uniform asupra organizării procedurilor colective de stingere a pasivului a fost adoptat în anul 1998 de OHADA (Organizația pentru Armonizarea în Africa a Dreptului Afacerilor).

Actul consacră principiul unității și universalității falimentului.

Actele de procedură rămase irevocabile pe teritoriul unui stat parte au autoritate de lucru judecat pe teritoriul altor state.

Recunoașterea efectelor unor proceduri colective deschise în jurisdicția competentă a unui stat nu împiedică deschiderea unor alte proceduri pe teritoriul unui stat parte în care debitorul are sediul principal.

10. Regulamentul nr.1346 din 29 mai 2000 al Consiliului Uniunii Europene

Regulamentul nr.1346 din 29 mai 2000 a fost adoptat de Consiliul Uniunii Europene pentru ca procedurile de insolvență transfrontalieră să funcționeze eficient și efectiv.

Pentru asigurarea bunei funcționări a pieței interne este necesar ca părțile să nu fie tentate să transfere bunurile sau procedurile judiciare dintr-un stat membru în altul în încercarea de a obține o situație mai favorabilă.

Regulamentul cuprinde dispoziții privind: competența internațională; legea aplicabilă; drepturile reale ale terților; compensarea; reforma dreptului de proprietate; recunoașterea procedurii de insolvență; procedurile secundare de insolvență; informarea creditorilor; înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor.

Regulamentul se aplică pe întreg teritoriul Uniunii Europene și reglementează conflictele de jurisdicții și legi ce s-ar putea ivi între două sau mai multe state membre ale UE.

Aplicarea Regulamentului este obligatorie în toate statele membre ale UE.

Sistemul procedural instituit de Regulamentul nr.1346/2000 are două componente: o procedură principală a cărei competență jurisdicțională aparține tribunalului locului unde își are centrul intereselor principale cel declarat în insolvență; o procedură secundară în care competența aparține tribunalului locului unde debitorul își are sediul secundar sau bunuri.

Procedura principală este completată de procedura secundară, dar cele două proceduri sunt complementare ca efect al armonizării legislative.

11. Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului European din anul 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit

Directiva 2001/24/CE a fost adoptată pentru a se asigura un tratament unitar în materie de reorganizare ori lichidare pentru instituțiile de credit în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Directiva cuprinde dispoziții inclusiv pentru sucursale instituțiilor de credit, stabilite în statele membre ale Uniunii Europene. Măsurile își produc efecte¹² în întreaga comunitate din momentul în care au produs efecte în statul membru.

¹² I. Turcu, *Tratat teoretic și practic de drept comercial*, Vol.IV, Ed. C.K.Beck, București, 2009, p.356

III. Insolvența transfrontalieră în concepția sistemului de drept românesc (Legea nr.85/2014 privind procedurile preventive de insolvență și de insolvență)

1. Raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței și domeniul de aplicare a Legii nr.85/2014

a. Raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței. Raporturile de drept internațional privat sunt raporturile juridice civile, comerciale și alte raporturi de drept privat care au un element de extraneitate¹³.

Elementul de extraneitate constă în legătura pe care raportul juridic de drept internațional privat o are cu mai multe sisteme de jurisdicție¹⁴.

Raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței¹⁵ sunt acele raporturi de drept privat cu elemente de extraneitate care sunt supuse soluționării ca urmare a deschiderii unei proceduri de insolvență și în condițiile impuse de această procedură.

Elementul de extraneitate¹⁶ al raporturilor juridice de drept internațional privat există potrivit dispozițiilor legii române¹⁷ în materie de insolvență transfrontalieră în următoarele situații: o procedură străină de insolvență în care se solicită asistența în România de către o instanță străină sau de către un reprezentant străin în legătură cu aceasta; o procedură română de insolvență în care se solicită asistență într-un stat străin în legătură cu aceasta; desfășurarea concomitentă a unei proceduri române de insolvență și a unei proceduri străine de insolvență referitoare la oricare dintre membrii unui grup de societăți; când creditorii străini sau alte persoane interesate dintr-un stat străin sunt interesate să solicite deschiderea în România sau să participe în cadrul unei proceduri deschise.

Procedura străină¹⁸ este procedura colectivă, publică, judiciară sau administrativă care se desfășoară în conformitate cu legislația în materie de insolvență a unui stat străin în care bunurile și activitatea debitorului sunt supuse controlului sau supravegherii unei instanțe străine în scopul reorganizării sau lichidării activității aceluși debitor.

Instanța străină¹⁹ este autoritatea judecătorească sau orice altă autoritate competentă potrivit statului de origine care este abilitată să deschidă și să controleze sau să supravegheze o procedură străină și să adopte hotărâri în cursul derulării unei asemenea proceduri.

Creditorul străin²⁰ este creditorul al cărui domiciliu sau, după caz sediul este stabilit într-un stat străin.

Reprezentantul străin²¹ este persoana fizică sau juridică autorizată în cadrul unor proceduri străine să administreze reorganizarea sau lichidarea bunurilor și activitatea debitorului sau să acționeze ca reprezentant al unei proceduri străine.

¹³ Art. 2557 (2) din Codul civil român

¹⁴ **I. Macovei**, *Drept internațional privat*, Ed. C.H. Beck, București, 2011, p.4; **M. Comșa**, *Rezolvarea situațiilor de insolvență cu element de extraneitate în România. Raporturile cu celelalte state membre ale Uniunii Europene. Regulamentul CE nr.1346/2000*, unpirbv.ro/documente_seminarii/2_1doc/

¹⁵ Art. 273 (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenirea insolvenței și de insolvență

¹⁶ **C. Gheorghe**, *Drept comercial român*, Ed. C.H.Beck, București, 2013, p.782

¹⁷ Art. 274 din Legea nr.85/2014

¹⁸ Art. 5 pct 49 din Legea nr.85/2014

¹⁹ Art. 5 pct 32 din Legea nr.85/2014

²⁰ Art. 5 pct. 24 din Legea nr.85/2014

Reprezentantul român²² este practicianul în insolvență din cadrul unei proceduri române de insolvență sau de prevenire a insolvenței, care după caz este desemnat ca administrator concordatar, administrator judiciar sau lichidator judiciar să gestioneze respectiva procedură.

b. Domeniul de aplicare a Legii nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență. Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență cuprinde câteva categorii²³ de norme juridice aplicabile în procedura de insolvență transfrontalieră.

O categorie de norme cuprinse în lege vizează determinarea legii aplicabile unui raport de drept internațional privat în materia insolvenței.

O a doua categorie de norme se referă la procedura care trebuie urmată în litigiile privind raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței.

În final, o ultimă categorie de norme reglementează condițiile în care autoritățile române solicită și acordă asistență privind procedurile de insolvență deschise pe teritoriul României sau la unui stat străin.

2. Excepții de la aplicarea Legii nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Normele generale conflictuale nu se aplică unor proceduri de insolvență pentru care există dispoziții derogatorii de la normele de drept comun²⁴.

Normele generale conflictuale nu se aplică procedurilor de insolvență care privesc²⁵: bănci; cooperative sau alte instituții de credit; societăți și agenții de asigurare ori reasigurare; societăți de servicii de investiții financiare; organisme de plasament colectiv în valori mobiliare; societăți de administrare a investițiilor; societăți de bursă; membrii compensatori ai burselor de mărfuri; societăți de brokeraj; traderi; raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței care cad sub incidența regulamentului CE nr.1346/2000.

Pentru anumite categorii de proceduri de insolvențe, care sunt exceptate de la aplicarea normelor generale conflictuale, există în Legea nr.85/2014 dispoziții speciale privind procedura insolvenței grupurilor de societăți, a falimentului instituțiilor de credit și a falimentului societăților de asigurare.

Reglementările speciale pentru insolvența transfrontalieră a acestor tipuri de debitori sunt reunite în lege în capitole separate care poartă titluri precum: coordonarea procedurii insolvenței grupurilor²⁶ de societăți; reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul falimentului instituțiilor de credit²⁷; reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul falimentului societăților de asigurare/reasigurare²⁸.

²¹ Art. 5 pct 56 din Legea nr.85/2014

²² Art. 5 pct 55 din Legea nr.85/2014

²³ Art.273 (1) lit. A, b, c din Legea nr.85/2014

²⁴ C. Gheorghe, *op.cit.*, 2000, p. 781

²⁵ Art.274 (2) din Legea nr.85/2014

²⁶ Art.305-311 din Legea nr.85/2014

²⁷ Art. 312-322 din Legea nr.85/2014

²⁸ Art.323-336 din Legea nr.85/2014

3. Prevalența dispozițiilor din Convențiile internaționale față de dispozițiile din legea internă

Statul român s-a obligat, prin articolul 11 din Constituția României ca în raporturile dintre dreptul internațional și dreptul intern să aibă prevalență obligațiile care-i revin ca parte din tratatele internaționale.

Tratatele ratificate de Parlament potrivit legii fac parte din dreptul intern.

În considerarea acestor principii constituționale prin articolul 275 din Legea nr.85/2014 s-a dat prevalență în materie de proceduri de insolvență transfrontalieră normelor din convențiile internaționale. Dacă există neconcordanțe între dispozițiile din Legea nr.85/2014 și obligațiile izvorând din tratate, convenții ori acorduri internaționale și sau multilaterale la care România este parte, atunci se vor aplica în mod prioritar prevederile tratatului, convenției sau acordului internațional.

4. Recunoașterea unor proceduri străine de insolvență în România

a. Competența în materia recunoașterii procedurii străine de insolvență.

Recunoașterea procedurilor străine și cooperarea cu instanțele străine în materie de insolvență transfrontalieră²⁹ este dată de lege³⁰ tribunalului prin judecătorul sindic și reprezentantului român.

Dacă debitorul are sediul în România, atunci competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află sediul acestuia. Sunt asimilate sediului în România și o sucursală, agenție ori altă entitate fără personalitate juridică, aparținând unei persoane juridice străine, dacă acestea se află pe teritoriul României.

Dacă debitorul nu are niciun sediu în România, atunci competența aparține după caz: tribunalului în raza căruia se află bunurile imobile; tribunalul în raza căruia se păstrează registrul în care este înscrisă nava sau aeronava care fac obiectul cererii, tribunalul în raza căruia se află sediul societății române la care debitorul deține valori mobiliare care fac obiectul cererii; Tribunalul București, dacă obiectul cererii îl constituie drepturi de proprietate intelectuală protejate în România, titluri de stat, bonuri de tezaur, obligații de stat și municipale aparținând debitorului; tribunalul în raza căruia se află domiciliul sau reședința ori sediul persoanei sau autorității publice când obiectul cererii constă în drepturi de creanță ale debitorului asupra unor asemenea persoane sau autorități.

Reprezentantul român³¹ este abilitat să acționeze într-un stat străin ca reprezentant al procedurii deschise în România în condițiile stabilite de legea străină aplicabilă.

b. Cererea de recunoaștere a unei procedurii străine. Reprezentantul străin are dreptul³² de a se adresa direct instanțelor românești sau reprezentantului român.

El are calitate procesuală activă pentru a introduce o cerere de deschidere a procedurii insolvenței în regimul Legii nr.85/2014 în măsura în care sunt îndeplinite toate condițiile necesare deschiderii procedurii potrivit legii române.

²⁹ Gh. Piperea, *Instituția falimentului în dreptul internațional privat român*, Revista de drept comercial, nr.5/1996, p.68

³⁰ Art. 276 din Legea nr.85/2014

³¹ Art. 277 din Legea nr. 85/2014

³² Art. 281 din Legea nr.85/2014

Reprezentantul străin are calitate procesuală și de a participa în cadrul unei proceduri deschise împotriva debitorului numai după recunoașterea procedurii străine pe care o reprezintă.

Cererea de recunoaștere va fi însoțită de unul dintre următoarele³³: o copie certificată a hotărârii de deschidere a procedurii străine și de desemnarea reprezentantului străin; o adeverință emisă de o instanță străină prin care se certifică existența unei proceduri străine și desemnarea reprezentantului străin; orice altă dovadă de deschidere a procedurii străine.

Cererea de recunoaștere va fi însoțită pe lângă una din dovezile menționate și de o declarație prin care se vor preciza toate procedurile străine cu privire la debitor despre care reprezentantul străin are cunoștință.

Dacă instanța consideră necesar, ea va putea solicita traducerea în limba română a documentelor furnizate pentru susținerea cererii de recunoaștere.

Cererea de recunoaștere se soluționează cu celeritate.

Procedura străină va fi recunoscută după caz de instanțe, dacă sunt îndeplinite toate condițiile recunoașterii, fie ca o procedură străină principală, fie ca o procedură străină secundară.

Hotărârea de recunoaștere a procedurii de recunoaștere se bucură de autoritate relativă³⁴ a lucrului judecat. Hotărârea de recunoaștere a procedurii străine poate fi atacată cu apel. Dacă ulterior pronunțării, se dovedește că temeiurile și condițiile recunoașterii lipseau sau au încetat să existe, instanța poate anula ori schimba în tot sau în parte hotărârea respectivă.

c. Efectele recunoașterii procedurii străine de insolvență. Recunoașterea procedurii străine de insolvență conferă reprezentantului străin calitate procesuală asemănătoare cu poziția sa într-o procedură internă a debitorului.

El poate formula acțiune în anularea actelor procedurii încheiate de debitor în dauna creditorilor săi, precum și acțiuni în nulitate sau în opozabilitate.

Recunoașterea procedurii străine principale are ca efect³⁵ suspendarea de drept a cererilor și acțiunilor cu caracter individual vizând bunuri, drepturi și obligații ale debitorului, precum și a măsurilor de executare individuală asupra bunurilor debitorului. Sunt suspendate dreptul de a înstrăina și de a dispune ori greva în orice mod bunurile debitorului cu excepția actelor, operațiunilor și plăților care se încadrează în condițiile obișnuite de exercitare a activității curente.

d. Cooperarea judiciară în privința insolvenței. Instanțele românești cooperează³⁶ cu instanțele și reprezentanții străini.

Cooperarea se poate realiza direct sau prin intermediul reprezentantului român.

Instanțele sunt abilitate să comunice sau să solicite informații ori asistență în mod direct de la instanțele sau reprezentanții străini.

Reprezentantul român este abilitat să comunice, sub supravegherea instanței în mod direct cu instanțele și reprezentanții străini.

³³ Art. 287 (2) din Legea nr.85/2014

³⁴ Art. 289 (5) din Legea nr.85/2014

³⁵ Art. 292 din Legea nr.85/2014

³⁶ Art. 297 din Legea nr.85/2014

Cooperarea judiciară în materia insolvenței poate fi făcută prin următoarele mijloace³⁷: desemnarea unui organ sau a unei persoane care să acționeze potrivit indicațiilor instanței; comunicarea de informații pe care instanța le consideră adecvate; coordonarea administrării și supravegherii bunurilor și a activității debitorului; aprobarea sau punerea în aplicare de către instanțe a acordurilor de coordonare a procedurilor; coordonarea procedurilor concomitente referitoare la același debitor.

BIBLIOGRAFIE

1. **Bari, I.**, *Globalizarea economiei*, Ed. Economică, București, 2005, p.49.
2. **Comșa, M.**, *Rezolvarea situațiilor de insolvență cu element de extraneitate în România. Raporturile cu celelalte state membre ale Uniunii Europene. Regulamentul CE nr.1346/2000*, unpirbv.ro/documente_seminarii/2_1doc/
3. **Dobre, A.**, *Evoluția reglementării insolvenței pe plan internațional*, www.juridice.ro
4. **Dobrotă, N., Ciucur, D., Cosea, M., Enache, C., Gavrilă, I., Ghiță, P.T., Gogoneață, C., Popescu, C. (coordonatori) și alții**, *Economie politică*, Ed. Economică, București, 1995
5. **Dogaru (Comșa), M.**, *Insolvența transfrontalieră*, Resumat teză de doctorat, www.unibuc.ro, p.2
6. **Filipescu, I.P., Filipescu, A. I.**, *Tratat de drept internațional privat*, Ed. Universul Juridic, București, 2005
7. **Găină, A.M.**, *Globalizarea și crizele financiare*, Ed. ProUniversitaria, București, 2012
8. **Găină, V., Găină, A. M.**, *Globalizarea dreptului și suveranitatea statului*, în *Globalization and Intercultural Dialogue. Multidisciplinary Perspectives*. Section: Law, Editor Iulian Boldea, Ed. Arhipieleag XXI Press
9. **Gheorghe, C.**, *Drept comercial român*, Ed. C.H.Beck, București, 2013
10. **Guillermo de la Dehesa**, *Învingători și învinși în globalizare*, Ed. Historia, București, 2007
11. **Held, D., McGrew, A., Goldblatt, D., Parraton, J.**, *Transformări globale. Politică, economie și cultură*, Ed. Polirom, Iași, 2004
12. **Macovei, I.**, *Drept internațional privat*, Ed. C.H. Beck, București, 2011
13. **Piperea, Gh.**, *Instituția falimentului în dreptul internațional privat român*, Revista de drept comercial, nr.5/1996
14. **Stănescu, V.**, *Globalizarea spre o nouă treaptă de civilizație*, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2008,
15. **Stiglitz, J.E.**, *Globalizarea. Speranțe și deziluzii*, Ed. Economică, București
16. **Stiglitz, J.E.**, *Mecanismele globalizării*, Ed. Polirom, București, 2008

³⁷ Art. 299 din Legea nr.85/2014

-
17. **Turcu, I.**, *Tratat teoretic și practic de drept comercial*, Vol.IV, Ed. C.K.Beck, București, 2009
18. **Ungureanu, O., Jugastru, C., Circa, A.**, *Manual de drept internațional privat*, Ed. Hamangiu, București, 2008
- *** Legea nr.85/2014 privind procedurile preventive a insolvenței și de insolvență
- *** Codul civil român
- *** Regulamentul Consiliului (CE) nr.1346/2000 din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență
- *** Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit